

DOMOKOS TAMÁS

Enervált mesék

Jól áll neki a halál

János egyik reggel azzal a keserű érzéssel ébredt, hogy élete válságba jutott. Mindazonáltal továbbra is nagy költőnek tartotta magát, akit túl sokszor tanított móresre a hatalom, túl sokszor mutatta meg neki, mit jelent a megélhetés kínja. „Mennyi féreg fúrt lyukat a fejembe az elmúlt tíz évben, te jó ég,” villant át rajta.

Megalkuvásait nem tartotta számon, a lovettagenerálás ostoba, de elkerülhetetlen játszmaínak tekintette. Így, különféle kapcsolatainak köszönhetően, mellékesként készített reklámszlogeneket, írt dalszövegeket a Muzsika, Party, Retró meg a Bloody Csujogató Mary tévék instant üdvöskéinek, fordított nyersből kazah harci indulókat a Kurta Jurta Hagymányórzó Egylet megbízásából, és fabrikált panegyricusokat bankvezérek szülinapi bulijaira. Utazott költőtálalkozókra, konferenciákra, mélázott díjlistákon, vajon hányadik neve a sorban. Hozzáállása gyakran feszélyezte, ám önmegvetésének sosem fogott neki, inkább azt mondta magának: „A művészet halott, de jól áll neki.”

Valami azonban megváltozott. Most nem múlt el a keserű százíz. Egész délelőtt, rövidebb-hosszabb megszakításokkal, üres tekintettel bámult ki felé az ablakon. A szomszéd ház tetején lévő antenna megfigyelőposztként szolgált a szarkák számára, de néhány dolmányos varjú folyamatosan ostromolta őket. Meg akarták szerezni a helyet. „Az én harcom valami más, tán együgyű dolog...”, dűnnyögte maga elé félhangosan, majd fölállt, és dühödten belebokszolt az ajtófélfába.

Pár nappal később fölívta volt gimnáziumi tanárát, egyfajta mester-szerűség, hogy szeretne találkozni vele. Tanára beleegyezett, lakására invitálta.

Idegesen nyitott be hozzá. „Miféle megfelelési kényszer zakatol bennem még most is? Szánalmas.” Próbálta rendezni gondolatait.

„Szervusz, János! Rég találkoztunk!”

„Tisztelem. Igen. Rég. Talán úgy tíz éve.”

„Hozzám mindig csak akkor jelentkezik be egy volt tanítványom, ha valami baj van. Gondolom, ez veled sincs másként. De gyere be! Nem kell levenni a cipőt! Ülj oda, az ablak melletti fotelba. Nagyon kényelmes, a lányoméktól kaptuk tavaly.”

„Hát, igen, én is ezért jöttem. Bajban vagyok. Nem tudom, tanár úr, követi-e a munkásságomat?”

„Igen. Többé-kevésbé. Még a középiskolában kezdted, a GéTaÉl Csoporttal. Szerettem, avantgárd kísérletezésnek tűnt. Én inspiráltalak benneketek azzal, hogy beszéltem Baksa Soós Jánosról. Mit is takart?”

„Gépek Tartanak Életben.”

„A többiekkel mi lett? Kiss Ferivel? Zseniális dolgokat művelt néha...”

„Nem tudom. Érettségi után szétszéledtünk. Szerintem a többiek nem maradtak az irodalom közelében.”

„És mi a baj? Amennyire én látom, nagyon fölkapott valaki vagy.”

„Pont ez a baj. Valaki. Kifejezetten zavar, ahol most tartok.”

„Nézd, el tudom mondani, ahogy én látom, de előre szólok, nem szoktam kíméletes lenni, ha irodalomról van szó.”

„Rendben, azt hiszem, pont erre van szükségem.”

„A GéTaÉl Csoportban mindenki kezdte megérteni, miről kellene ennek szólnia: a szembenállásról, mert ez az autonómia záloga. Most mindegy, hogy ez a lázadás esztétizáló, egzisztencialista vagy társadalmi-politikai jellegű, a lényeg, hogy tekintsen magára *szent idegenként* ebben a kapitalista tébolyban! Volt még az az angol nevű, kísérletező hangvételő fanzine, vagy mifene...”

„From A Blockbuster To The Block's Bastard.”

„Az! Na, abban a közösségben még éreztem a lendületet. Aztán eltört odabenn valami, miután szétesett. Arra gondoltam, ez csak egy megingás, semmi komoly. De nem, azóta is tart a mélyrepülés. Ez már nem költészet, hanem szóbanyászat, üzenettermelés! Te már nem költő vagy, hanem egy SZÓFOSÓGÉP! Miért kell mindenütt ott lenni? Minden résbe beszuszakolni egy *bloody fucking haikut*??!”

„Szeretek, ennyi. Szeretnék megélni abból, amit szeretek csinálni. Miért baj ez?”

„A meg nem alkuvás helyett most van atyala-patyala, tündike-bündike meg csicsíja-bubája! Mi a kénköves öregisten LOVA PICSÁJA EZ??!!”

„Az ember változik, családot alapít, gyereket nevel. Élvezem. Az új hang sok új olvasót hozott nekem.”

„ÚJ HANG? Az ingyom-bingyom ripityom??! Ezt most nekem el kellene hinnem? Jó. Mindegy. Ahogy telik az idő, annál jobban ragaszkodunk a hazugságainkhoz. A kulturális tőke felhalmozása ugyanannyi igazságtalanságot gerjeszt, mint a tőkefelhalmozás egyéb formái. Mintha olvastam volna erről valahol. Kapcsolati tőke? Mi a retek? MI LETT BELŐLED?”

„Tanár úr, nyugodjon meg, ne hergelje magát. Ez nem ilyen egyszerű. Rengeteg egó súrlódik össze az egyre kisebb mézescsupor körül. Alkalmazkodni kell a helyzethez. Dörmöghetsz, moroghatsz, csak közben alkalmazkodj.”

„Ezek a vágyak nem a te vágyaid. Helyetted termelte ki a rendszer, aminek úgy lettél foglya, hogy észre se vetted. Csak nyújtod a markod önigazolással.”

„Az én otthonom a nyelv. Az én igazságom a fény a gyermekeim szemében.”

Elhallgattak. Bámultak kifelé az ablakon. A látóhatárt egy villanytelep és egy garázsos zárta le. A telep kerítésén és a garázsok tetején itt-ott varjak és szarkák ücsörögtek. Épp nem vegzálták egymást. Erőt gyűjtöttek.

Viviszekció

Józsi fürdött. Alaposan lesikálta magát. Közben Mari az ágyon hevert, és a punciját masszírozta. Utójátéknak vélte. Elégedetlen volt szeretőjével. Szigorúan szexuális értelemben, persze. Társadalmi rangja, szerepe lenyűgözte. Ahányszor csak arra gondolt, hogy Józsi megnyom egy gombot, bepárasodott odalenn az édenkert.

Előkerült Józsi a fürdőből kedvenc, tigrises törülközőjébe csavarva. Hitvány pacsuliszag áradt belőle. Visszahőkölt Mari lepedőtornáját látván. Ő még úgy tanulta gyermekként, a zagyvarékasi apai, lelkipásztori és párttitkári hatalom terhe alatt nyögve, hogy az önkielégítés súlyos bűn.

„Te meg mi a fészkes fenét művelsz?”

„Tudod, Drága Kis Döngölőm, elég silány sunázásban részesítettél,” gúnyolódott Mari. Józsi meglepődött szeretője szavain. Hirtelen rádöbben, hanyagsága azzal a veszéllyel járhat, hogy egy ideig nem lógathatja bele gémjét e csodálatos kútba.

„Igen, lehet, kicsit elkapkodtam ezt most.”

„Kicsit? Megmondom, mi volt ez: durrbelebumm. Anyucinak add el, ne nekem. Apropó otthon melege...”

„Ezt most ne, JÓ!!”

„De-de! Mikor, ha nem most, amikor kielégítetlenül heverek egy retkes kanapén. A múltkor azt mondtad, és az már elég múltkor volt, hogy hazamész, kipakolsz, elcuccolsz, megtérsz hozzám, az ölembe hajtod a fejecskéd, és onnantól Isten, Minden Fasza, Család! Tévednék?”

Józsi lehervadt. Nem ilyen estére számított. Laza, elengedett együttlétre. Némi bor. Pár belső körös pletyka, amiket Mari kommentál, mint zseniális emberismerő. Nem figyelt oda Mari orgazmusára, erre béke és boldogság helyett jön a kedd esti wargazmus. Egyből a fortissima verzió. Fáradtan csúszott az állólámpa melletti fotelba.

„Jól van, bazmeg, hevüljél csak. Már elmagyaráztam párszor: nem nyithatok otthon is frontot, amikor az összes kamarai kampóspénisz az én számat akarja telerecskázni!!! A kétfrontos harc nem az én műfajom.” Fölkelt és elindult a konyha felé, hátha akad a hűtőben egy sör. Ha Marinak is jut, nem fog neki vinni.

„Józsi, ezt tényleg nekem akarod beadni, ezt a kamudumát? Te akármilyen taknyot föl tudsz verni tejszínhabnak! Akkor fölvilágosítanálak,

hogy a te fantasztikusan értékes ÉLETED a fronton már lassan nyolc éve ugyanúgy telik hétről hétre: hablaty hétfő, kúrós kedd, szófosó szerda, csórós csütörtök, pöcsmérős péntek, szittyós szombat, vidám vasárnap. Nagy FRONTHARCOS vagy!! Egy igazi hős!”

Józsi visszatért a konyhából. Egykedvűen bámulta szeretőjét, próbálta eljátszani, hogy nem fáj. Az ajtófélfának dőlve kortyolgatta lejárt szavatosságú italát.

„Túl messzire mész, túl sokat hiszel magadról. Művelt valakinek állítod be magad, mert néha elmélyülsz Fosikaki Szaraki művészetében?”

„Nobuyoshi Araki. A *kinbaku* szépségéről írok esszét.”

„Érdekelhet ez engem?”

„Kötve hiszem.” Mari fölkelt. Az ablakhoz sétált, hogy megmutassa Józsinak formás fenekét. Fáradtan, lemondóan bámulta a szemközti parkot. Az egyik fa alatti pad körül két kisgyerek kergetőzött.

„Mi az úristen bajod van? Tudod, ki vagyok, így kellek neked, bármit behajtó tótumfaktumként. Akkor?”

„Ha tisztességesen kinyalnál, talán elkerülhetnénk az élveboncolósdit a köpülő keddeken. Téged nem érdekel, mi van másokkal, csak hogy TE megszerezd, amit akarsz. Neked minden emberi viszony szimpla vágyvontakozás.”

„Nem értelek. Faszt okoskodsz itt. Miért nem vagy szerényebb, alázasabb? Lecserélhetnék.”

„A hatalom megbénított. Nincs a nyelvedben kraft. Csak lefetyelsz, mint göthös macska a langyos tejet.” Mari hirtelen érezte, kezd túl messzire menni, de a szívét szorongató érzés, hogy csapdába csalta önmagát ezzel a viszonnyal, nem engedte lecsillapodni. „Földobhatnálak. Leleplezhetnék. Mindent tudok rólad.”

„Jajj, NE MÁR!! Hova, kinek? Ne fárassz, ezerszer megbeszéltük, hogy mindenütt mi vagyunk, bárhova nézel, mi nézünk vissza rád. Nem lehetsz egyszerre okos és naiv.”

„A hatalmat választottátok, nem a puncit. Egy igazi férfi sosem mondana le a punciról a hatalom kedvéért.” Mari még mindig az ablaknál állt, idegesen babrálta a függöny szegélyét. Tekintete újra a padra tévedt, de a fogócskázó gyerekek már nem voltak sehol.

„Mi az isten ütött beléd? Szakítani akarsz? Már a múltkor is ezzel zsbasztottál, hogy minden hatalom lényegénél fogva obszcén és perverz. A libsi Clinton répáját Monica nyálazta rojtosra, miközben az éhező afrikai gyerekekért aggódott élő adásban, a fasiszta Berlusconi meg Bella Donna popóját képzelte még a pápa fejének helyére is reggeltől estig, a misétől a meccsig. Így ment, így megy, így fog menni.”

„Öt éve nyüstölsz ezen a redvás kanapén. MILLIÓSZOR fényesre políroztam a kilincsedet, és mi a hála? Zéró nyalintás, nulla nyelvelés, semmi elszántság, csak a langyos, kelleetlen lefety-lefety.”

Józsi tudta, igaza van Marinak, de nem mondhatta meg neki, hogy viszolyog attól a helyzettől, amikor háromtól ötig klitoriszt izzít, aztán meg este csókot lehel anyuci közönyös ajkaira. Nem szólt semmit. Ráhagyta. Megfordult, és kiment a konyhába előkotorni a konyhaszekrényből a dugi pálinkát. A Bigbossz valamelyik kastélyának elhanyagolt parkjában elburjázott a bodza. Leszedette, kifőzette, angyalos címerrel dombornyomott rézcímekéjú üvegekbe töltötte, aztán szétosztogatta. Józsinak is jutott belőle, pedig ő nem tülekedett érte. Bedobott két stampedlivel. Az őrezredes kuli majd hazafuvarozza.

Visszament a szobába. Mari sehol. Leült. „Ez a kedvenc bútordarabom, ez a vén fotel,” villant át rajta. Csobogó hang a vécéből. Percek teltek el. Végül megjelent a szeretője. Letelepedett mellé a szőnyegre, fejét a combjára hajtotta. „Meghunyászkodik, tudja ő, hol a helye.” Józsi haragja kezdett elszállni. Hallotta valakitől, hogy Géza is így szerette, ha lába köré gyűlnek az udvari dalnokok a képzeletbeli medvebőrön, mint ódon vár ura köré az agarak.

„Az ember ül a budin, és rádöbben, hogy nincs egy könyv se ezen az *aszimmetrikus* kéjtanyán.”

„Vegyél. Tele a konyhafiók pénzzel.”

„Beszerzem a Mishima összezt japán eredetiben. Engesztelésül.”

„Jó.”

„Egyszer talán majd főlzolgalom a levágott fejed egy ezüsttálcán a feleségednek.”

„Talán.”

Sind Sie bereit?

Jörg és Stefan az aszfaltút végétől nem messzire lévő tisztáson ücsörögtek. Hol az eget kémlelték, a végtelen lehetőségek, az örök boldogság honát, hol a mélyben húzódó völgyben elterülő települést, a tekintetüket oly banálisan korlátozó emberi építményeket. A közjük dobott, Sweet Dreams feliratú pulóver alatt egymás kezét szorongatták. Csak így mertek összefonódni ezen az emberjárta helyen: alattuk pár méterrel keskeny ösvény keresztezte a helyet.

„Azt szeretném, ha egyszer mindez az enyém lenne,” szakadt ki a mondat Jörgből egy sóhaj közepette, miközben hüvelykujjával megsimogatta Stefan kézfejét.

„Hogy érted?”

„Nem konkrétan ez a hely, hanem úgy értem, akárhol is nézlek szét e hazában, úgy érzem, amit látok, az mind az enyém.”

„Én, mint a személyi titkárod, rendkívül helytelenítem e különös, már-már perverz vágyadat,” válaszolta Stefan színpadias, mesterkéltné modor-

ban. Fölnevettek. Szinte önfeledten merült el egymásban a két mosolygós szempár. „De te is tudod, most nem vízióra, hanem a napi aprómunkára van szükség. Most indultunk, sínre kell tenni az ügyünket. Adatgyűjtés, elemzés, partnerek, kommunikációs stratégia kiválasztása, meg a többi.”

„Ezt te levezényled! A tehetségeddel és a fiatalos, energikus stílusoddal pikkpakk hadrendbe állítasz egy ütőképes csapatot, egy hónap, és megleszünk. A költségek miatt ne aggódj, a pénz megvan rá.”

„De muszáj téged kitenni a reflektorfénybe, te vagy a húzónév, most nagyon összeszedettnek kell lenned! Felejtsd el a felhős, álmodozó tekintetű entellektüelt! Te egy harcos vagy, let me see your warface!” Stefan kivicsorította fénylően fehér fogsorát.

„Persze, ne nézz naivnak... de tudod, rájöttem, hogy én élni akarok! Úgy igazán! Korlátok nélkül! Ne azt érzem, hogy a politika meg a média tart életben, hanem az lehessen, aki lenni akarok!”

„És mi akarsz lenni, szerelmem?” kérdezte elérzékenyülten Stefan.

„A vágyaim. Az összes. Akkor leszek igazán én, ha nem korlátoz a vágyaim kiélésében többé senki, ha minden és mindenki értem van: ha vagyok, ők is lehetnek, ha nem vagyok, nem lehetnek. Ezek az utolsó tetterős, szép éveim, most kell elérnem ezt a célt. Látod azt a letört faágot az erdő szélén?”

„Persze, jókora faág.”

„Az a faág neked csak egy faág, de én látom benne a bunkósbotot, amivel agyon fogom sújtani azokat, akik vágyaim kiélésének útjában állnak!”

Stefan rémülettel vegyes csodálattal vette szemügyre Jörg megkeményedő arcvonásait.

„Elegem van a humanistákból, mind az utamban állnak! A középosztályban csalódott hisztiládákból, a sok kis picsából, akik kárhoztatják apáik értékrendjét, és pízszíbe oltott imákat mormolgatnak a kevert népszerű társadalmak oltárai előtt térdepelve! Szivárványos rongyokba öltözött, unalmas kis gnómok! Nem értik meg ezek a férgek, hogy engem csak egy homogén társadalom egyedei tudnak szolgálni, akik lázasan helyeselnek, ha beterelek harmincezer homoki niggert a szögesdrótok mögé, éheztem őket, és ha úgy tartja kedvem, megdugok párat minden nap!”

„Jörg, túlzásokba esel...”

„Nyugi, te is beszállhatsz.”

„A humanista álarcát nem vetheted le csak úgy..”

„Engem azért imádnak az emberek, mert érzik, valahol olyan vagyok, mint ők. Antihumanista. De az én antihumanizmusom magasabb rendű, hiszen tisztában vagyok vele, hogy noha látszólag a népemért vagyok, mégis éppen ők vannak értem, korlátlanul kiélhetem rajtuk vagy általuk vágyaimat, és, így vagy úgy, ez életük egyetlen értelme, megtölti szívüket a tudat, hogy ők is jók valamire.”

„PR-szakemberként hallgatni téged elég inspiratív. Ebből lehet valamit kihozni: éreztetni a szavazóiddal, hogy az adósaid...”

„Igen, de ez kevés. Mindannyiuknak érezniük kell! Csecsemőtől az aggastyánig! És ha nem érzik, legyenek beszarva, és reggeltől estig azon agyaljanak, hogyan tehetnék ezt jóvá! Mindannyian az adósaim, mert megajándékozom őket a *tiszta beszéddel*, a törvényről és a rendről papolás kíméletlenül hideg aktusaival!”

Jörg hirtelen elhallgatott. Az erdőből kilépett valaki az alattuk elhaladó csapásra. Fiatal nő punkos, lila frizurával. Dinamikus léptekkel közeledett. Nem nézett rájuk, a völgyet pásztázta. Jörg elolvasta a fekete pólján fehér betűkkel virító feliratot:

„IT BREATHS,
IT HEATS,
IT EATS,
IT SHITS
& IT FUCKS.”

Amikor a túloldalra érve elnyelte az erdő, Jörg szája elé emelte Stefan kezét, csókot lehelt rá, majd így szólt: „Meglásd, egy napon őt is beállítom a sorba.”

